

under Nr. 130 og 132 til §§ 179 og 180. Det vil maasse erindres, at ved anden Behandling havde et Mindretal, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem, stillet Ændringsforslag til disse to Paragrafer, gaaende ud paa, at i Stedet for at der i Paragraferne er truffet Bestemmelser om, hvorledes de skulle behandles, der skulle straffes første Gang, anden Gang og tredje Gang for de der omtalte Forseelser, skulle disse Bestemmelser analogt med — hvad der ellers gjælder efter Loven — stryges, og det skulde blot hedde: „straffes med Fængsel i første Grad“. Jeg skal ikke komme dybt ind paa at vise, hvorfor jeg fandt det nødvendigt; men det turde dog maasse være ganske tilladeligt, at minde ærede Medlemmer om, at, naar en Mand efter den bekjendte Paragraf om Respekt — det var før § 120, jeg huffer ikke i Diebliffet Paragrafens Plads i Læreren, men de Herrer vide vel, hvilken jeg mener — naar en Mand efter denne Paragraf kan for af Mangel paa skyldig Agtpaagivenhed ikke at have viist sin Overmand de befalede Tegn paa Respekt, altsaa usforættelig, straffes med Fængsel i første Grad, og naar en Mand efter Bestemmelserne i en Paragraf, som jeg heller ikke i Diebliffet kan nærmere betegne, kan for at have solgt sine egne Sager eller det ham leverede Brød belægges med en Straf, der kan stige indtil 3 Gange 5 Dages Bånd og Brød, saa forekommer det mig, at man ved i § 179 at bestemme, at den, der forsættelig gjør sig skyldig i Uorden, skal tredje Gang straffes med Bagtarrest i 4 Dage, og ved i § 180 at bestemme, at den, der forsættelig 3 Gange udebliver fra Kvartret om Natten, skal straffes med Bagtarrest i 8 Dage, gjør Brud paa de Principer, hvorpaa hele Loven er bygget, og dette Brud bliver saa meget større, som der i det 10de Kapitel, som omhandler de disciplinære Forseelser, ingenlunde er givet Bestemmelser for alle disciplinære Forseelser, men der kun er pillet nogle enkelte ud, hvorom man giver Straffebestemmelser; alle andre gaa ind under § 157, som straffer alt Muligt, hvad der ellers ikke er omtalt i Loven. Hvis en Mand gjør sig skyldig i Kaserneorden, kan han efter § 157 — jeg antager just ikke, at Paragrafen vil komme til Anvendelse for Kaserneordener, da de ere af en egen Beskaffenhed, — men han kan for disse straffes ikke alene med Fængsel i første Grad, men ogsaa med Fængsel i anden Grad. Jeg haaber herved at have viist det Rigtige i den Uoverensstemmelse, der ligger til Grund for Ufattelsen af §§ 179 og 180, og jeg skal oplyse, at efter at jeg som Ordfører ved anden Behandling havde motiveret Mindretallets Forslag, udtalte den ærede Krigsminister, at han ikke alene kunde slutte sig til de stillede Ændringsforslag, men endogsaa varmt anbefalede Thinget at vedtage dem, og den ærede Minister anbefalede Thinget dem med saa stor Varme, at Varmen har faaet

Udtryk i spærret Tryk i Rigsdagstidenden. Dette finder ellers ikke Sted ved, hvad den ærede Minister har sagt, og jeg formoder derfor, at han har tillagt dette en ganske særlig Betydning. Men netop fordi disse Forslag bleve forkastede ved anden Behandling, og fordi den ærede Minister tillagde dem saa stor Betydning, havde jeg troet, at den ærede Minister havde stillet Ændringsforslag i samme Retning til tredje Behandling, og jeg troede dette navnlig efter de Udtalelser, hvormed den ærede Minister fortalte. Ministeren sagde nemlig Sp. 3110: „Naar det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgtreds under Forhandlingerne igaar eller iforgaars omtalte, at man havde undladt ved at forandre Straffene nopiagtig at gennemgaa de øvrige Paragrafer i Lovforslaget for at komme til Overbevisning om, hvorvidt det ikke blev nødvendigt netop paa Grund af Straffearternes Forandring ogsaa at forandre nogle af Straffebestemmelserne, skal jeg indrømme, at med Hensyn til disse to Paragrafer har det ærede Medlem Ret; man har overset, at her burde foretages en Forandring“. Men naar den ærede Minister indrømmer, at der er foregaaet en Feil ved Revisionen af Lovene, at man har overset Noget deri, hvori der burde være foregaaet Forandring, synes jeg i alt Fald, at det ikke var ubilligt af mig at vente, at den ærede Minister ogsaa havde stillet Ændringsforslag for at faae det rettet. At det ikke kunde falde mig ind at opstille Ændringsforslag af den Natur, har jeg allerede bemærket, og jeg skal yderligere tilføje, at det kunde endnu mindre falde mig ind efter den Erfaring, vi gjorde ved anden Behandling, at Ændringsforslag, stillede af Mindretallet og tiltraadte af Ministeren og af Udvalgets Ordfører paa Udvalgets Begne, ikke desto mindre bleve forkastede, fordi Forhandlingerne her i Salen forrige Gang som idag kun hørtes med meget liden Interesse, og der i Reglen kun var meget Faa tilstede, før Afstemningen kom, og det gif da som maasse saa tidt, at man faae mere paa, hvem der havde stillet Forslagene end paa Forslagene selv. Naar man ikke har overværet Forhandlingerne og hørt, hvad der er ansøgt til Forsvar for Forslagene, fristes man let til at stemme saaledes og ikke overveie, hvad der er ansøgt. (En Stemme: Man har selv overveiet det!) Ja, det kan gjælde Lovforslagene, men En kan tillægge et Spørgsmaal en underordnet Betydning, der i Virkeligheden har en overordnet Betydning.

Jeg skal slutte med, hvad jeg allerede har nttret, at hvis § 31 bliver staaende i Loven, som den er, kan jeg ikke stemme for Lovforslagets Vedtagelse, og vil man sige, at det er en løselig Maade at belægge sine Ord, af mig, som saa tidt har udtalt mig for Nødvendigheden af at faae Straffeloven for Krigsmagten gennemført, og at det for mig vilde være langt naturligere at stemme for Lovforslaget og faae det over i